

Раша Попов
ЂАВОЉИ ДИСИДЕНТ
еѝ

Библиотека
ДРАШКО И ПРИЈАТЕЉИ

Уредник
Зоран Колунџија

Уредници издања
Зоран Колунџија
мр Славко Матић

Рецензент
Драшко Ређеп

Раша Попов

ЂАВОЉИ ДИСИДЕНТ

еџ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

ТИСКИ ЦВЕТ
Нови Сад

I ЗАБРАЊЕНИ СУСРЕТ С НАДОМ

5. маја 2011, у 21

Non lasciate speranza

На консултацијама врховног сотоне
Одлучило се да све човештво потоне
Најмлађе су учили обесне ђаволе
Да смак света у школи сатански заволе
Само је један од њих цгољав рахитичан
Према тој теорији бивао критичан
Да му клицу побуне без остатка затру
Присиљавали су га да подстиче ватру
О њему су уходе јављале враг-цару
Да је спровео ватри устајалу бару
И кришом јој језике сумпорасте гаси
Често паклен-котлове сад пепео краси
Људи то сазнали су демону се моле
„Ти једини осећаш да душе нас боле
Сва браћа твоја ране нам кржаве соли
Спалиће нам одећу до мембране голе!“
Распомами се Сатан: „Ватре усијати!
Издајицу морате дан и ноћ шпијати!

Ја видим срећа људска изнова настаје.
То мора да се кепец са њима састаје!

Ја сам пре века једног човечанску срећу
Набио у паклену сакривену врећу

У нуклеарном сам је закопао смећу
Избацио сам све то у космику трећу

Пратите бунтовника дал` се донде шуња
Кроз чипкану завесу електричних муња

Дал су кроз ђубре где се лешинари купе
Избургијане сврдлом пропуштљиве рупе

Вечан живот неће оданде нико красти
Док је сатанистичке моје владар-части

Зар сме ђавола љубав милосна да гуши
Он се вакумом грудним позна не по души!“

Ђаволак гоњен бесом натприродног врага
Речи сатанске поче сумњичав да вага

У буквару пакленском као прво стоји
`У васколиком свемиру ум не постоји

Безумље тражи школу где све је бубање
Јека из бездна да се чује из лубање`

Кроз бездушну груд чу се од светлости јецај
То први зрак је душе био први клецај

Душа је рекли су му као рез сечива
Она је болест људска и неизлечива

Док су се грудни зјапи ђаволима стисли
По срцима се људским без престанка мисли

Док учени ђаволи јесу папагаји
У људима критичка мис`о кроз ноћ сјаји

Сотонско наставничко ће заседаније
Понављати лудила стечена раније

Али се у мрак паклен ушуњала Нада
Пронашла крај огњишта сумњалицу млада

На уво чекињаво мамни глас му шапну
„Не дај да те уз лаву и пламење сапну!

Тамо горе у свету пчелињег зујања
Под пљуском сунчевога зрачног лелујања

Љубав се тужна рађа с циљем да се не мре
Ал`чим се роди циљ ће нестати што пре!“

„Дал`ме зовеш да и ја видим прерану смрт?“
„Зовем те да коњаник будеш што бесан хрт

Кроз шумски га мрак гони као код Бокача
У књизи страсној пуној смејања и плача!“

Тај разговор ђаволка са скривеном Надом
Прислушкиваху ђаволи обузети радом

На распомамљивању инферналне ватре
Сваки се реши умног ђавола да сатре

6. маја 2011. у 1.43

II УХОДЕ ОКО КАЖЊЕНОГ ЛОЖАЧА

31. маја 2011. у 16.00

Док је прелепа Нада сладила цвет љубави
Пришуњаваху им се врагови губави

Некима о жилици носеви климају
Други по четири ока на челу имају

Коса по теменима слузна црв брсти ју
Сваки други четири пут шест има прстију

Оболео многи је рупом шкофулозе
Кожа им слузокожна и ватрено розе

Нису они подлегли болесној морији
Него се у сатанској лабораторији

Већ еонима с живим експриментише
Инферналном науком званом „scijentische“

То је наука коју врази страсно воле
Уграђену у темељ смртоносне школе

Они знају да људи по њојзи чачкају
Али случајно Лудост паклену пљачкају

Зато се смишља паклом људе да поуче
Да своје теорије до Смака Свег доуче

И док вребаху Наду слуђене наказе
У своје мотрилачке ловачке маказе

Она им осети смрад измигољи им се
За њом остаде врисак Вио ту још дим се

Ухода главни звани Вељи Туробни Гмаз
Ултраљубичастога светла упери млаз

На сумњалицу клету згуреног крај ватре
„Завереништво твоје мора да се затре!

Обрачунаћемо се с твојом кухном клицом!
Везујте га смрдљивци бодљикавом жицом!“

„Ја сам недужан сасвим Мржњом ме гоните
Љубави и надању сви се поклоните

Сумануте су ваша злоба мржња слепа
Светлост паклом засја кад уђе она лепа

Стигла нам је из школе свемирске љубави
А у нашој школи сте мржњом сви губави!“

Бранио се тим ђаво млад с Надом затечен
Али га удари Гмаз од мржње натечен:

„Језик за зубе псето побеснели керу
Одвешћемо те право вишњем Луциферу!“

„Господару!“ муцаху кад отворе се двери
Што чуваху их змије и троглаве звери

„Дуси мржње нам данас јавише
Да се један ђаволак с Надом љубавише!

Ево нас пред престолом вашим с последицом
Издајник овај везан бодљикавом жицом!“

„Јесте ли и њу курву људску укебали?“
„С мржњом смо сотонском уз ватру вребали

Али као да је наш смрад базд нањушила!“
„Добро да се од гада није угушила!“

Зацерека се сласно вишња проклетиња
„Нада нам је робиња Људима светиња!

Да сте и њу везали ал би је зезали
Од увреда не бисмо уопште презали

-Надо Надо чему л` се сад јадо надаш?
Дал` се надаш у ропство ђаволу кад падаш?!“

Са ђаволка везаног лимфа цури течна
Он крикну: „Моја нада Лепотица вечна!“

Вељи ће Туробни Гмаз: „Сад бих га убио!
Блудник се у девојку ведру заљубио!“

Луцифер бесно поче издајника клети
„Изроде инфернални брзо ћеш умрети

Иако врагу сваком живот је вечити
Тебе ћу од вечности првог излечити!“

Запиткивао га је ко му отац беше
Да се и оца с мржњом запаљивом реше

Младунац тад обливен сав лимфом без крви
Промрси своје име „Милијарду први!

То је мој број у родној ђаволској архиви
Јер као што знате ђаво без имена живи!“

Луцифер једини враг што сме да се зове
Замисли се Мисли му по вечности плове

„Син мој! Ти си тај изрод! Судба ме шиба!
Можда казна Што мрестих се ко каква риба!?”

Милијарду и први излив моје стрви!
Кажњава ли ме то Бог Сагрјешењем Крви?

Кад сам контролисао ђавољу школицу
Узех опијен вином друсну ђаволицу

Била је нечовешки вук учитељица
Разђавољена мноме прсну јој жељица

И сад гле к`о родитељ кога срце боли
Син несин се опире и његовој школи!“

31. маја 2011. у 20.21

III

СОТОНЕ БЕЗ КРВИ И ДУШЕ

30. маја 2011. у 7.00

„Наша је школа јетром болесном снована
Према пројекту општег протока гована

Украшена је знаком сатанске розете
Зборнице спаја и школске клозете

Расутости хаоса ђаке подучава
Мозгове питомаца мржњом закључава

Неће нама одликаш бити који мисли
Похвалиће се само они што су стисли

Вијуге меморијске под кошћу лубање
Спремни на даноноћно покорно бубање

Факта има из себе бесвесно да пиша
Умилно да се смеши осмехом од плиша

Даће му се додатни јестиви бонови
Чим реченице наше дословно понови!“

„Али тата“ ђаволак рече „ја нећу да мислим
Тим начином глупавим тако несувислим

Ја мислим да кад мислим тад живим једино
Твој план о школама је сериво бедино

Ако људи постану чеда разарања
Разориће и сам дух космичког стварања!

Тад у свету за тебе бит` неће места ти
Сви ми ђаволи с тобом морамо нестати

Остаће само сфере пуне полуделе
Због твоје фантазије страшне заблуделе

Ти жудиш за животом што траје вечито
Нов ђаволски план си саопштио речито

Али зар не знаш да ће човек ко твој слуга
Опстанку целог света стати да се руга!

Од туробности мрака и вечне таме ти
Биће јачи мракови његове памети

Не дај се човечанској вештици морији
Задржимо се овде на територији

Коју смо подлостима невиђеним стекли
Да се на људској ватри не бисмо испекли!“

Белзевуб се расрди на сопствено чедо:
„Зар сам ти зато злобу к`о судбину предо

И васпитавао те духом ништавила
Да кршиш све паклене норме и правила!

Постао си лајаво човечанско штене
Кад се усуђујеш да блатиш самог мене!

Нека те страховање сувишно не мори
Човек од Луцифера не мож` бити гори!

Није му урођена идиотска злоба
Усадио сам му је узев је из гроба

У његова мождана скривалишта оба
Осмехом крије да је наказна грдоба

Али најгори од њих из зависти плаче
Што му отрове нисам убризгао јаче

Он може само свој свет бомбом да разнесе
Али вражјем свету се не могу да десе

Човеком изазвана зла крвопролића
Јер ја сам крв исисо из сатанских бића

Наша воља његовим пакостима влада
Роб наш он је још од свог праисконског пада!“

„Зар теби оче никад не буде бар жао
Што је господњи разум с човеком пао?“

„Шашаво мало зар ти још ме не разумеш
Да зло расејавати понајбоље умеш!?”

Сећам се твоје маме страшне ђаволице
Како те држи усред престоне столице

Онде је тебе млеко црним подојила
Не бил` ти мало срце црним обојила

У школу смо те слали смрти губалице
У школу за бифлање и за бубалице

Професори ти беху бесни вукодлаци
Шибали су те кнутом огавни подлаци

Веровали смо ја и твоја ружна мама
Да ти та школа срце касапи и слама

А где ти сажаливо о човеку мељеш
Оштрим ми ножем кичму оболелу дељеш

И још разум помињеш господњи рацио
У пакао си ми га лудак убацио

То се овде чинити под забраном не сме
Ко што су забрањене сумњичаве песме

Све што је тај твој господ разумом стоврио
Ђавољи скот је у хаос сив претворио!“

„Оче у прави ми час ту реч ти заусти
Да ли су наше дело сви холокаусти?“

„Нажалост незналице нисмо могли сами
Упркос васколикој васељенској тами

Што под земљу згрћемо у тајне магазе
Да у кацама по њој све сотоне газе

Као у рујну јесен што се газе грожђе!
Није нам помогло ни све подземно гвожђе

И доклегод су муње наше злом севале
Човечанске масе су им одолевале.

Тад сетио се Тојфел да најмимо људе
Да народима целим осветнички суде

Не дадоше тад људи никоме из масе
Да се скрије ил` да се од покоља спасе!“

„Тата реци ми право дал` је човек ђаво?
Јер к`о да не да нама небо светло плаво

Да окрвавимо се а људима даје лако
Да стварају код себе савршени пак`о?“

Луцифер се поплаши и нагло заћута:
„Ово ће ме дете скренути са мог пута!“

30. маја 2011. у 13.00

IV ОЧИНСКЕ АНТИХУМАНЕ ПОУКЕ

Бодљикљву одвежу лимфоточну жицу
Посади га Сотона уз престо на сицу:

„Сине мој изгубљени у ђавоље мноштво
Заражен си сумњама у зло незнабоштво!

Мораћу те одсада превспитавати
Часове нихилизма ћу ти сам давати!

А кад положиш крајње врашке ригорозе
Теби ко принцу ћемо кожу дати розе

Јер много си ми нешто човешки бледуњав
Можда си зато умом неђаволски куњав!

А онда ћеш се наћи пред човешким судом
Да људску правду чиниш несувислом лудом

У банке ћемо те тад слати за сензала
Да учиш хазардерству тајкун адмирала

Што бродом плови морем зелен новчаница
Да крмом буру тражи оркан без граница

Да би економија целог света пукла
И свакога у главу сиромаштвом тукла...“

„Зар ме нећеш татице слати по блаштишту
На неком људском фразом кићеном ратишту?“

„А не чедо губљено па нађено моје
Ђаволи се ратова касапских сви боје

А не можемо ући у крвопролића
Јер вољом мојом сви смо ми бескрвна бића!

Рат је моја наивна потпаклена главо
Искључиво људски циљ и неспорно право!“

„Је ли то тако откад смо им скрили срећу
У трећој космици је везали у врећу?“

Цар му отац љут рече: „Немаш бриге веће!
Ти не би смео знати за космиште треће!“

„А како се бабајко до скривнице стиже?“
За ударац већ спреман отац руку диже

31. јуна 2011.

А тад се предомисли па лукаво рече:
„Глупо је да те тај пут радозналост пече

Јер људи измишљају митове о срећи
Они су обманљиви и од среће већи

Когод је од њих хтео несрећи утећи
На злочиначку страну морао је прећи!

Да неко људску срећу од врага украде
И људском цару на дар је с пољупцем даде

Људски цар би фанфаре наручио трубље
Завладао би оштро свирепом и грубље

Седео би за гвожђем кованим вратима
Полицијом окружен и адвокатима

Робијашнице нове и смрадне апсане
Увео би да човек не може да дане!“

„А зашто све то бабо чему тиранија?“
„Искуства показују нам то сва ранија!

Сваком од срећних људи чини се да туђа
Срећа је већа и та лудила све луђа

Несрећу међ човештвом изнова рађају
Срећни са срећнима се вечито свађају!“

јуна 2011. поподне

„Зар нисмо исти и ми паклени ђаволи?
Један другог не може срцем да заволи“!

„Такво ти је питање строго забрањено
Љубав се овде крије и биће јој њено!

Све је код нас покорно уз котлове пржњи
И свеопштој свемирској замрзнутој мржњи!“

„Дал` то значи да морам да мрзим и маму
Ко што морам волети васионску таму?

И да на превисоком филозофском спрату
Морам мрзети Тебе острвљеног тату?“

„Где си будало чуо те људске софизме
У нашој царевини залеђене пизме

Остварује се сврха друге васионе
У небићу без смеха само сузе роне

Честице од којих смо једна другу гоне
Циљ наш је да сасеку се све бојје споне

Ми то волимо то је наша вишња сврха
Да срубимо космосе с њиног самог врха!

Да! И ми нешто знамо да мрско волимо
Уништењу светлости вазда се молимо!

2. јуна 2011. у 11.19

Свеопшта атракција изум је божански
Наш је разум болестан сасвим Џингискански

Свеопшта репулзија без икакве мере
Кроз створен универзум клисурину дере

И пре нег што изазов коначни нам зада
Од свог најдражег чеда има бог да страда!“

„А што би човек окат зарии Богу нокат?“
Запита мали умник човеков адвокат!

„Не би он то од воље самосталне своје
Ал ја ћу обучити све немоћи твоје

Да божјег миљеника на крив пут занесеш
Богу крваву рану кроз срце нанесеш!

Иди сад на вратнице пакленом лицеју
Где курјаци спроводе моронску идеју

И заборави тајне космике нам треће
Где под маском анђелске панкосмичке среће

Сви јакрепи света се гуше лажне среће!
Ко ту врећу додирне без душе умреће!“

V

ДИСИДЕНТ У САТАНСКОЈ ШКОЛИ

И у ђаволу ври страх од преране смрти
И у ништавилу би вол`о да се врти

Кроз снежне наносе зла пут дахом да прти
Све до бесконачности на коначној црти

Где отпочиње змијска мисаона језа
Од које свакидашња крчметина преза

Кад се интелектом све мора фест схватити
Кад се мораш решења коначног латити

Кад крик ће те прождрати умне компулзије
Кад од бића ће остати само емулзије!

Зато ђаволак презре свет вражји тричави
Остаде у срцу враг чудан сумњичави!

Положи све ђавоље Грч Магистратуре
О бесмисленостима све божје натуре

Изучио је листе лишајева гњилих
И подморских монструма раскалашно чилих

Лишајеви су канцер суптилнога њуха
Лишајеви су бића зелена без духа

`Све су то створенија врашке полуције
У процесу божанске нам еволуције!

Док је Бог клице живе умом подарио
Ђаво их је одоздо смртношћу сатариио!